

EL GUERRER I LA MAGA

Jordi Dausà Mascort

Mynn de Frilka'h va entrar a la posada. A fora nevava amb força i l'ambient del local semblava més ataronjat i acollidor que de costum. Com sempre, al Drac Moribund es reunien desenes de persones de totes les races, nacionalitats i condicions. Totes amb un denominador comú: eren practicants de l'ofici que la societat —amb un deix de menyspreu— havia batejat amb el nom de caçadors de recompenses, soldats de fortuna o, els menys cínics, aventurers. Una col·lecció de trinxeraires, esparracats, borratxos i vividors amants de l'acer i de la lluita.

Mynn es va obrir pas entre la gentada traçant mentalment un parell de rutes de fugida per si la cosa es complicava: era rara la nit en què no es degollaven un parell de persones, al Drac Moribund. O que algú no moria socarrimat per algun encanteri, o enverinat per una daga hàbilment dissimulada entre els plecs d'una túnica. Malgrat el risc de perdre-hi alguna cosa més que monedes de plata, l'establiment era considerat un dels millors de tot Hane. I el més popular i concorregut, sens dubte: tots els

homes d'armes de la ciutat hi passaven una estona quan queia el sol per fanfarronejar sobre els enemics abatuts i el botí rapinyat, normalment substàncios. Sempre presumint, sempre parlant més del compte, com correspon als aventurers més endurits. No és senzilla, la vida del mercenari. I menys quan la ciutat estat de Hane està dominada amb mà de ferro pel terrible Lord Nagarya, el Carnisser.

En una taula arraconada al fons de la sala, de les més allunyades de la gran llar de foc, es va trobar amb la Misiko, una maga de baix rang de l'orde del Crisantem. Plegats havien lluitat contra les monstruoses Hordes de Nhüzs, rescatat un dels Talismans dels Hiverns Eterns i sobreviscut a l'atac d'un enorme i espaordidor Hssing-Ih. Ja ni recordaven el nombre de vegades en què havien estat els únics supervivents d'alguna expedició i, esquena contra esquena, resistiren les furioses envestides dels no-morts o d'algun horrible ésser transdimensional. Ni quantes nits havien passat en vetlla, escoltant els misteriosos sorolls del bosc i xerrant de tot i de res, esperant la llum rosada de l'alba.

Hi havia alguna cosa més que amistat entre el guerrer i la maga, tots dos ho sabien prou bé. Tot Hane ho sabia prou bé. El que havia començat com un vincle entre camarades de batalla s'havia convertit en un amor incondicional, extraordinàriament pur i fort tenint en compte les circumstàncies i el lloc. S'estimaven com només s'estimen dues persones profundament tristes que d'alguna manera o altra han acabat trobant una ànima bessona.

—Nanit, Misiko.

—K tal, Mynn?

—B. I tu?

—Vaig fent. B el dia?

—Sip. I tu?

—Regular, com sempre. Anem al Bosc de la Mort, avui?

—Sip!!!

I el guerrer revestit d'acer brunyit i la maga de capa magenta van abandonar, junts, la relativa seguretat del Drac Moribund per enfrontar-se a la nit gelada de Hane i a tots els perills i amenaces que s'hi amagaven.

* * *

En Beto va mirar el rellotge. Dos quarts de cinc del matí. Havia tornat a passar la nit en vetlla davant la pantalla. A l'habitació del costat algú roncava sorollosament. Potser encara tindria temps de dormir un parell d'hores abans de dutxar-se i anar a treballar. Va teclejar quatre frases i va apagar l'ordinador amb la recança de sempre. Un altre dilluns fastigós: brutalment avorrit, etern i desprietat. Un dia gris, un grapat d'hores llargues que cal passar perquè arribi, de nou, el refugi que dona la nit, el que fa oblidar les misèries quotidianes. A fora se sentien els primers cotxes, els dels obrers que s'arrossegaven cap a les cadenes de muntatge. Com robots o zombies. Vivien vides monòtones i lletges, lligats a una societat que devorava l'individu, on hi havia poques sortides. “Pobres *matats*”, pensava en Beto. Va apagar la cigarreta, es va estirar al sofà que li feia de llit i les molles van grinyolar. Merda de mobles barats. Llençant la manta al terra —començava a fer xafogor— va intentar dormir una estona.

Fins que no es va prendre una pastilla vermella i blanca no hi va haver manera.

Un cop es va separar d'en Mynn, la maga Misiko va fer cap a la frontera. La Marca de Hane era l'escenari de constants batalles entre els saquejadors de Hougan (una colla de salvatges amb llances i fletxes pràcticament inofensives) i els defensors de la ciutat estat, que la protegien de les ràtzies dels bàrbars. Una mica d'acció abans d'anar a descansar li aniria bé. A més, li calia practicar l'ús de la màgia. S'anava quedant enrere i en Mynn, amb la seva vulgar espasa, havia esdevingut un rival molt més terrible que no pas ella amb tots els seus sortilegis. Un altre guerrer ja faria temps que hauria abandonat la companyia de la maga per cercar germans d'armes més poderosos i aspirar, així, a enfrontar-se a enemics més forts: precisament els que tenien un preu més alt damunt del seu cap i que custodiaven un botí més sucós. Però tant en Mynn com la Misiko ja no anaven darrere de l'or, ni de les recompenses d'un o altre tipus. Ni tan sols de l'èxtasi de la batalla, del plaer de sentir com dos acers xisclen, enfurismats, en topar l'un amb l'altre.

No. Ells eren allí perquè havien descobert que estaven lligats l'un amb l'altre per un sentiment molt més fort que la camaraderia o la solidaritat entre guerrers.

A la Marca de Hane els defensors de la ciutat havien format una barrera i lluitaven de manera mecànica, monòtona. Un observador extern diria que s'avorrien, clavant estocades i parant cops. La Misiko es va col·locar al lloc que havia deixat un dels soldats caiguts (només els novells perdien la vida a la Marca) i restà immòbil, esperant que un petit grup de salvatges se li acostés prou. Quan els va tenir a prop va moure les mans, al seu voltant es va formar un remolí de vent i energia i, pronunciat un mot arcaic d'una

sola síl·laba, es va sentir un espetec: dels tres humanoides, només en quedaren els parracs i les armes, rudimentàries i socarrimades.

* * *

L'Ann va badallar. El rellotge que tenia sobre la pantalla marcava les sis de la matinada. Era avorrit, jugar sola. Va apagar l'ordinador, es va descordar la brusa i s'estirà al llit. No podia deixar-hi de pensar. De cap de les maneres. Els medicaments per dormir, els ansiolítics i els antidepressius feien poc davant d'aquella situació. Ni tan sols les burles cruels que li dedicaven la seva família i les amigues aconseguien dissuadir-la o fer que se n'oblidés. Més aviat al contrari: l'Ann semblava enfortir-se, semblava créixer com quan es té al davant una adversitat insalvable i un es torna, a la força, més fort del que mai ha estat. I, finalment, es va adormir.

* * *

La Misako i en Mynn van entrar en una casa de pedra. Una joieria. L'orfebre, amb veu monòtona, els preguntà què volien.

—Dos anells. Material: or. Inscripció: “Amor per sempre, Mynn i Misako”. Joies: sí, diamants.

—D'acord —forjant els anells; anells forjats—, aquí té els seus anells. Or, inscripció: “Amor per sempre, Mynn i Misako”. Amb joia: diamant. Cent monedes d'or cada anell.

El guerrer va pagar i dues-centes monedes van desaparèixer, com per encanteri, de la immensa bossa que li

penjava del cinturó. Va donar un dels anells a la maga i tots dos se'l van posar a la mà esquerra.

—K pnses? No dius res.

—Ja fa un any k sortim juns.

—Tant? El tmps va dpressa kuan stas b!! :-)

—Sip, a mi tb em passa ;-)

—Pero k pnses a part d'axo?

—Perk no kdm un dia i ens viem? Akesta vgada de dbo, snse xcuses. Tu tb ho vols, oi?

—Sip.

—Tatravexes?

—Nose.

—Va, dona.

—Mo e d pnsar, Mynn.

—D k tns por?

—No s kom ets.

—Vam di k snse sekrt. No te amagat mai re. I se k tu tampok.

—Sip, Mynn, pero...

—Beto. El meu nom de dbo es Beto.

—Xk m lhas dit!!!???

—Dexem de jugar, Misiko. Prou. Veiemnos. Ja. Com et dius, en realitat?

—Em dic Ann.

* * *

El dos joves es van trobar al cap d'una setmana en un bar. Per descomptat, de decoració medieval. Van demanar un cafè amb llet cadascú. Era una situació ben estranya, quasi onírica: al cap de tant de temps es trobaven, per fi, l'un davant de l'altre. La Misiko, la maga de baix rang

que sempre fallava els encanteris, i en Mynn, una de les espases més veteranes i fortes de tot Hane. Un lluitador capaç de liquidar la majoria dels seus rivals d'un sol revés. Però aquella tarda plujosa tots dos tenien rostre: sense armadures, bastons de poder i túniques magenta. Sense una línia telefònica que els separés. Sense màscares, tot tímidesa i vergonya. Van passar dues hores al cafè i parlaren poca estona. La resta eren silencis incòmodes, mirades furtives —de les que defugen els ulls de l'interlocutor— i excuses per anar sovint al lavabo. De tant en tant somreien o, fins i tot, reien nerviosament. Recordaven alguna anècdota: l'atac dels Monjos de la Foscor, o el dia que els programadors van pujar la quota mensual per jugar. I després tornaven els minuts eternals de silenci i d'incomoditat. Van pagar els cafès amb llet, i, fent-se dos petons a la galta, es van acomiadar, una mica alleujats. Cap dels dos va girar la vista per veure com s'allunyava l'altre.

* * *

En Mynn, com cada vespre, entrà al Drac Moribund i va saludar a dos tipus cepats amb armadura negra i espases llargues. A la taula de costum hi seia la Misako, sola, esperant-lo.

—Misako, k tal? Ptons!

—Ptons, Mynn. B, i tu?

—Perfkte! K vols f, avui?

—K et sembla si nem a ls mines dl Nord? Diuen ke hi ha molta acció!

—Siiip!!!!

Submergits en un món d'uns i zeros, les dues ànimes van pensar un moment en què hauria pogut ser, per oblidar-se'n al cap d'un instant.

I el guerrer i la Maga van sortir de la posada, dirigint-se cap al Nord. Primer pararien a comprar provisions i potser una capa de pell de llop dels gels per a cadascun. A fora, tornava a nevar amb força. Tot marxava bé.